

Sygn. akt: II AKa 2/00

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2000 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący	SSA Barbara Misztalska
Sędziowie	SSA Paweł Węgrzynek SSO del. Bożena Brewczyńska
Protokolant	Barbara Gawor

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Andrzeja Jużkowa

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2000 roku

sprawy z wniosku T. T. w przedmiocie odszkodowania
i zadośćuczynienia

z powodu apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawczyni

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 14 października 1999r. sygn. akt XVI1 Ko 158/96

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
2. kosztami postępowania odwoławczego obciążą Skarb Państwa.

II AKa 2/00

UZASADNIENIE

T. T. złożyła wniosek o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia z tytułu skazania swego męża A. T. i jego pobytu w łagrze w okresie od czerwca 1951 r. do marca 1959 r. na terenie byłego Związku Radzieckiego.

Wyrokiem z dnia 14 października 1999 r. sygn. XVI 1 Ko 158/96, Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił wniosek, a kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżyła apelacją pełnomocnik wnioskodawczyni T. T., zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 8 ust. 2 b ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego - przez przyjęcie, iż A. T. nie spełnia warunków przyznania odszkodowania za działalność niepodległościową i wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku przez zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia na rzecz T. T., ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację pełnomocnika wnioskodawczyni uznać należy za bezzasadną.

Z niekwestionowanych ustaleń Sądu I instancji wynika, że mąż wnioskodawczyni został w dniu 2 czerwca 1951 r. aresztowany, a następnie wyrokiem Trybunału Wojennego Białoruskiego Okręgu Wojskowego skazany na 25 lat pozbawienia wolności za prowadzenie aktywnej walki przeciwko władzy radzieckiej, tj. za przestępstwo z art. 63-1, 70 i 71 Kodeksu Karnego (...). W dniu 29 marca 1959 r. został on przekazany jako więzień do dyspozycji władz polskich i przetrzymywany w więzieniu w S., skąd został zwolniony 11 kwietnia 1959r.

W dniu 10 października 1964r. zawarł związek małżeński z wnioskodawczynią, a zmarł 29 kwietnia 1989r. Ponadto Sąd I instancji ustalił, że A. T. mieszkał w C., b. woj. wileńskie i w 1948r. bądź w 1949 r. został powołany do odbycia zasadniczej służby wojskowej w wojsku radzieckim, jednakże jako Polak służbę tą odpracowywał w kopalniach węgla D.. W 1949 r. w ramach urlopu przyjechał do domu i wtedy miejscowi działacze Armii Krajowej namówili go, aby nie wracał do D., lecz wstąpił do ich organizacji. A. T. wstąpił do Armii Krajowej i zaczął się ukrywać. W ramach tej organizacji brał udział w różnych akcjach, w tym napadach na przedstawicieli władzy radzieckiej, za co został aresztowany i następnie skazany. Podzielić należy stanowisko Sądu 1 instancji, że mąż wnioskodawczyni został skazany za czyny skierowane przeciwko władzy radzieckiej na terytorium, które do dnia 17 września 1939 r. stanowiło terytorium Polski, zaś po II wojnie weszło w skład b. ZSRR. Zgodnie z wnioskiem Sądu I instancji była to walka o niepodległy byt Państwa Polskiego,

Zgodnie z art. 8 ust. 2b ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego „przez działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego”, o której mowa w ust. 2a tejże ustawy, w odniesieniu do osób represjonowanych na terytorium Polski w granicach ustalonych w Traktacie Ryskim poza obecnym terytorium Polski, należy rozumieć działalność w okresie od dnia 17 września 1939 r. do dnia 5 lutego 1946 r.

Jakkolwiek wyrok skazujący A. T., jak to ustalił Sąd I instancji, zapadł 1-4 listopada 1951 r., a więc w okresie o jakim mowa w art. 2a cytowanej ustawy, to jednak działalność, za którą został on skazany, rozpoczął dopiero w 1949 r., a więc po dacie 5 lutego 1946 r., o jakiej mowa w wyżej cytowanym art. 2b przedmiotowej ustawy.

Z tych więc powodów należy uznać, że stanowisko Sądu I instancji znajduje uzasadnienie w obowiązujących aktualnie cytowanych przepisach ustawy.

Odmienne twierdzenia apelacji nie zostały w żaden sposób racjonalnie uzasadnione i dlatego zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Orzeczenie o kosztach postępowania znajduje swoje uzasadnienie w art. 13 wyżej powołanej ustawy.